

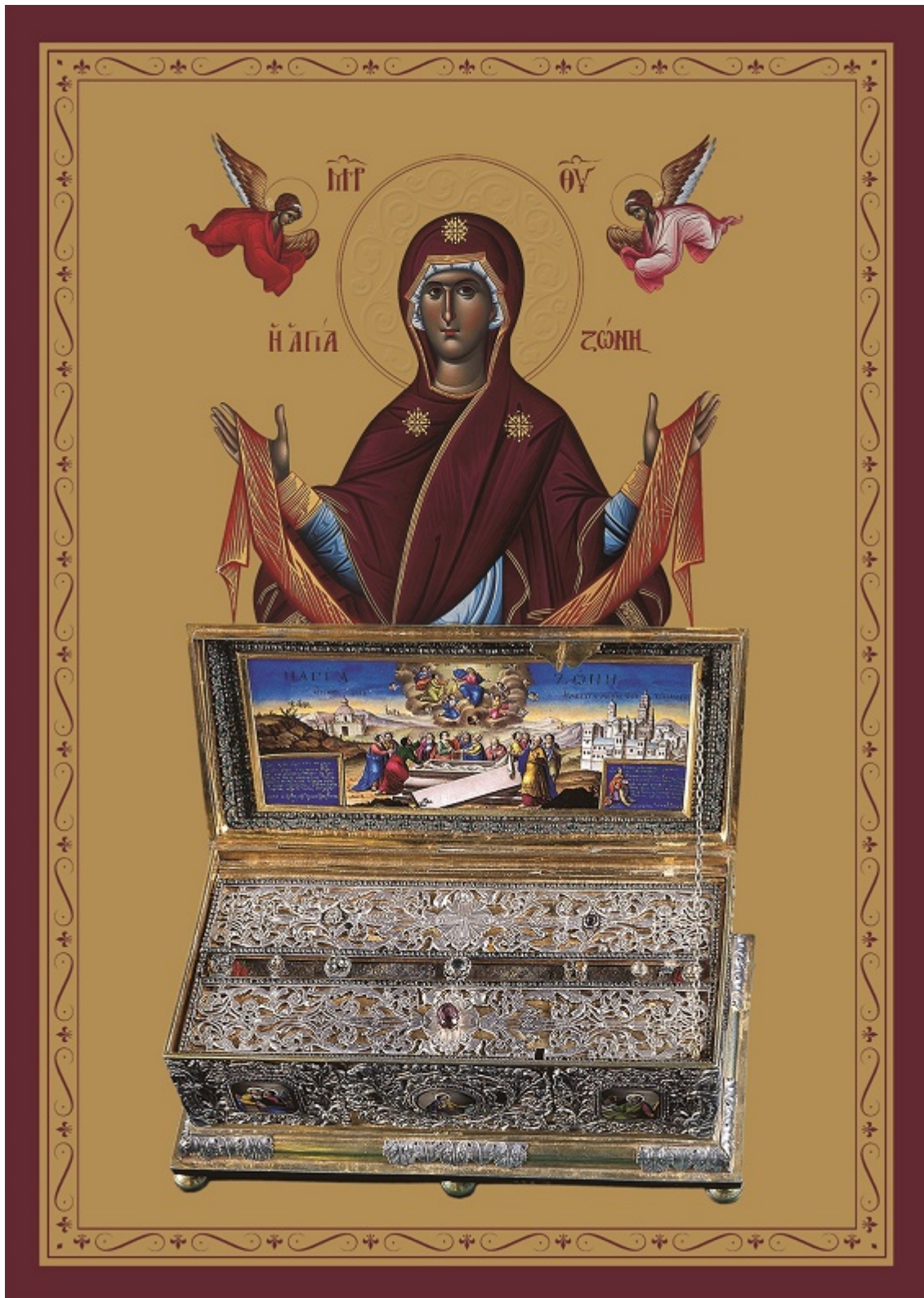
23 Μαρτίου 2016

Ευλόγησον Δέσποινα...

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Image not found or type unknown

Εκ χειλέων ακαθάρτων
Γλώττης βδελυράς και νούου
Του τα άτοπα φρονούντος

Ρυπαράς καρδίας έτι
Σπεύδω νυν του ικετεύσαι
Την πανύμνητον Παρθένον
Την φυλάκισσαν του Όρους
ημείς εν ο παροικούμεν
την του κόσμου προστασίαν
σκέπην και καταφυγήν τε
πάσης πόλεως και χώρας
όπως και τανύν επίδη
επί τας οικτράς δεήσεις
ας η βέβηλος καρδία
η εμή Αυτή προσάγει.

Σπεύσον Δέσποινα του κόσμου

Τάχιστα του ελεήσαι
Των μερόπων άπαν γένος
Ελεούσα γαρ υπάρχεις
Και φιλόανθρωπος τα μάλα
Συ καταφυγή και σκέπη
Συ προστάτις, Συ και ρύστις
Εξ επιβουλής απάσης
Παγκακίστου, αποστάτου
εκ Θεού, αντικειμένου
επακούουσάν Σε ίσμεν

ους ευήκοον εις πάσαν
έχουσα ικετηρίαν.
Δια τούτο ει και φέρω
Στίγματα πολλά πταισμάτων
Μετά παρρησίας πάσης
έτι δε ακατακρίτως
τη απείρω Ση αγάπη
Σοι προσπίπτω και αιτούμαι
Δόσεις αγαθάς, τελείας
αγαθά δωρήματά τε
πρυτανεύσαι τοις ανθρώποις.
Ναι ω Μήτηρ γλυκυτάτη
Μη με αποδοκιμάσης
ότι βέβηλος υπάρχω
άθλιος ρερρυπωμένος
τείχος κεκονιαμένος.
Δίκαιον υπάρχει Μήτηρ,
η εμή αναξιότης
την Σην ευλογίαν, οίμοι
του ελθείν κωλύσαι όλως;
Ου τολμώ του ατενίσαι
εις του ουρανού το ύψος
ότι ρυπαρία έστιν

εν εμοί πολλή και άγος
άφατος, πλην όμως οίδα
ανερμήνευτος το πάμπαν
η φιλανθρωπία έστιν
σου, Φιλάνθρωπον τεκούσης.

Τοίνυν τη ευλογημένη
ου προσπίπτω του αιτήσαι
έλεος και ευλογίαν
δι' εμέ και δια πάντας
τους ανθρώπους, εξαιρέτως
τους την πόλιν παροικούντας
ταύτην την ευλογημένην.

Δέσποινα ευλόγησον νυν
νυν ότε σε ικετεύω
τους σους δούλους και παράσχου
άνευ μέτρου αυτοίς χάριν
μνήσθητί εν πρώτοις ότε
ευλογίας διανέμεις
αρχιθύτου, ποιμενάρχου
ταύτης του Χριστού της ποιμένης,
ος ποιμήν προβάτων πέλει
του φειδόμενος ποιμνίου.
Δέσποινα ευλόγησόν τοι

πάση ευλογία πάντας
χάριτι της ακηράτου
Ζώνης της χαριτοβρύτου
της σης ην νυν προσκυνούσιν
οι σοι δούλοι μετά πόθου.
Αρμοσον ταύτην την πόλιν
τω Χριστώ ως και το πρόσθεν
μετά της Αικατερίνης
έπραξας της πανευφήμου.
Κάθαρον εκ μολυσμάτων
εξ ακαθαρσίας πάσης
πανεύματός τε και σαρκίου
πάντα άνθρωπον ω Μήτερ,
παρθενεύουσαν δε πάσαν αποτέλεσον καρδίαν,
ίνα ούτως, ευ, ως οίδα,
τον Λόγον κυοφορήση
ω χαρα, ω θυμηδία,
ω γλυκύτης, βαβαί, τότε!
Τι ειπώ και τι λαλήσω!
Πως αξίως ευφημήσω
μάλλον δε ευχαριστήσω
την πανύμνητον Παρθένον;
Μετ' ευφήμων λόγων πάντως,

αλλ' ου μην και μετά ύμνων
μάλλον δε ιδιαιτάτως
μετά πράξεων αγάπης
(της διττής αγάπης λέγω)
της προς τον Θεόν πρωτίστως
είτα και προς την εικόνα
την αυτού την δοξασθείσαν
δι' αυτού του Φιλαγάθου
Δέσποινα ευλόγησόν τοι.

Έγραψον τη 2α του μηνός Νοεμβρίου 2015, όρθρου βαθέως εν τη πόλει της Αγίας Αικατερίνης.

Αγιαζωνίτης μοναχός